

ליל שבת קודש פרשת נשא ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ב המדבר מהגדולה והשפלות שמקבלים מן הצדיק האמת, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), דע שלראות את עצמו עם הצדיק האמת, הוא גם כן דבר גדול מאד, בוודאי כשזוכין לשמוע מפיו תורה, הוא מעלה יתירה, אבל גם כשאין שומעין תורה, הראיה לבד, שזוכין לראות את עצמו עם הצדיק, הוא גם כן טוב מאד, כי עלי ידי שרואין את עצמו עם הצדיק, על ידי זה מקבלין גדולה, ועיקר הגדולה היא שפלות, כמו שמצינו אצל השם יתברך (מגילה ל"א), כל מקום שאתה מוצא גדולתו של הקדוש ברוך הוא, שם אתה מוצא ענוותנותו, כי עיקר הגדולה היא שפלות, ועיקר התחיה לעתיד, שיעמדו בתחיה, ויחיו חיים נצחיים, עיקר מה שיהיה נחיה ויקום התחיה, הוא השפלות של כל אחד, כי השפלות של כל אחד ואחד יהיה נחיה לעתיד ויקום התחיה, בבחינת (ישעיה כ"ז) הקיצו ורננו שוכני עפר, ודרשו חז"ל (סופה ה.) מי שנעשה שכן לעפר בחייו, ולכן מי שבא אצל צדיק אמתי ושומע מפיו תורה, ראוי שיומשך עליו בושא ושפלות גדול מאד, וזה סימן שהיה אצל צדיק אמיתי, כשנמשך עליו שפלות, אבל מי שבא אצל איזה מפורסם, ובא עליו גדלות וכו' (ההיפוך מובן ממילא), עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה התקרבות אל צדיק אמיתי, ולהתראות עמו אפילו כשאינו שומע תורה מפיו, מועיל לאדם מאד, כי הצדיק נותן גדולה להמתקרבים אליו, ועיקר הגדולה היא שפלות, היינו להכיר את גדלות השם יתברך, ולהכיר שהוא בעצמו אינו כלום לפני גדלותו יתברך, כי הצדיק שפל בעיניו מאד, והוא "שכן לעפר בחייו", וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סופה ה.) על הפסוק (ישעיה כ"ז) הקיצו ורננו שוכני עפר, מי שנעשה שכן לעפר בחייו, שגם בחיים חיותו בעולם הזה, הוא חושב תמיד על תכליתו הנצחית, ומדמה לעצמו כאילו שוכב כבר בקבר מכוסה עם עפר, ואין לפני עיניו כי אם אמתת מציאותו יתברך לבד, וזהו עיקר האמת, שיזכור אדם תמיד א-מת, אני אהיה מת, ואני אצטרך לעזוב את העולם הגשמי, ולעלות אל עולם העליון, והצדיק זוכר זאת תמיד, והוא בעיני עצמו כלא כלום ממש, ולכן כל מי

שמתקרב אליו ומתראה עצמו עמו, גם עליו נמשך שפלות עצומה, כי הוא מתקרב אל "שוכן עפר" בחייו, וגם עליו נמשך בחינה של "שוכן עפר" בחייו, וזוכה לשפלות ובושה גדולה, אשרי לו.

והנה בוודאי עיקר התכלית של השפלות הוא להביא האדם לעסוק בעבודת השם יתברך באמת, וכמבואר בדברי רביז"ל בסוף תורה זו, שבוודאי אין זה תכלית שיהיה שפל ונבזה ועצל שקורין "רוע מזל" (ובלע"ז: שלים מזלניק), רק עיקר תכלית השפלות הוא להכניע את דעתו מלפני השם יתברך, ולדעת שהוא תלוי בידו יתברך לגמרי, ולכן אומר רביז"ל, שעיקר "הגדולה" הוא שפלות, כי דייקא על ידי השפלות זוכין ל"גדולה", היינו להכיר עוצם גדולת נשמתו וחשיבות מעלתו, שיש לו הכח לעסוק בעבודת השם יתברך באמת, וכל זה מקבלין על ידי התקרבותו אל הצדיק האמיתי, כי הצדיק הוא חתיכה של "שוכן עפר" בחייו, ומיד שמתקרבים אליו, גם עליו נמשך שפלות זאת, וזוכה לקבל ממנו גדולה אמיתית, ולכן אשרי הזוכה להתקרב אל צדיק אמיתי, ולהתראות עמו בכל עת, כי על ידי זה יהיה נמשך עליו שפלות וגדולה במקום אחד, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר ד') **נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם למשפחותם, ויש לומר שמרומז בפסוק זה דברי רביז"ל הנ"ל, כי מבואר בספר הקדוש "נועם אלימלך" (פרשת נשא על הפסוק, וישלחו מן המחנה וגו'), שבני גרשון מרמזים על הצדיקים הזוכים לשפלות אמיתית, שהם כגר בארץ, ושפל בך, וענוותן גדול נבזה בעיניו נמאס, כי על שם כך נקרא "גרשום", (שמות ב') כי אמר גר הייתי בארץ נכריה, כי הצדיקים יודעים שכאן בזה העולם הם רק כגרים בעלמא, ולכן גם בחיים חיותם הם כבר שוכני עפר, והפסוק מצווה למשה רבינו, **נשא את ראש בני גרשון וגו'**, כי משה רבינו הוא הצדיק האמת שזכה למדת השפלות בתכלית השלימות, וכמו שכתוב (במדבר י"ב) והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, שזהו שלימות השגת "שוכן לעפר" בחייו, ומשה נצטווה שיקרב את נשמות ישראל, וישפיע עליהם מדת השפלות, עד שהשפלות יהיה רק למען גדולתם, לשאת ולהרים אותם אל תכליתם הנצחי, שיעסקו בעבודת השם באמת, ושיזכרו שהם בני אברהם יצחק ויעקב, וממשפחות המפוארות בישראל, ולא יהיה בעיני עצמם כ"רוע מזל" חס ושלום, וזהו **נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם למשפחותם**, היינו שתישאו ותרימו את הבני גרשון, שזוכין למדת השפלות, שיהיה להם השפלות למען גדולה ונשיאת ראש, ויזכרו את בית אבותם ומשפחתם, מאיפוא מקור מהצבתם, כי הם בני אברהם יצחק ויעקב, ועל ידי זה יתחזקו מאד לעסוק בעבודת השם יתברך באמת,**

והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם מדת השפלות והגדולה, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת נשא ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, היתה שמחת הבר מצוה לאחד מאנ"ש בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י, ולא איסתייע מילתא לדרוש אז ברכים.

סעודה שלישית פרשת נשא ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בשיחות הר"ן סי' קס"ה, המדבר מיגיעות ועבודות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, מוהרנ"ת ז"ל אומר, כל פעם שהיה רביז"ל מספר מעוצם הפלגת מעלתו ומדרגתו הגבוה מאד מאד, היה אומר בכל פעם, אבל מאד יגעתי על זה, "איך האב זייער גיהארוויט", ועיקר סיפורו בפנינו דברים כאלו היה בשביל קנאת סופרים, כדי שנהיה מקנאים עצמנו במעלתו הגדולה, כדי שגם אנחנו נעשה כמותו, ונלך בדרכיו להתייגע ולמרוח ולעבוד ה' כמותו, ופעם אחת סיפר עם אחד מענינים אלו, והתפאר לפניו מעוצם גדולת מעלתו והשגתו הגבוהה העצומה, כמו שמתפאר ומתגרה עם

חברו בגדולות כדי שיתקנא בו חבירו, וזה האיש אמר לו: מי יוכל לבוא לזה לזכות למדרגתכם, כי יש לכם נשמה גבוהה מאד בוודאי?! והקפיד רביז"ל מאד על זה, ואמר: זהו החסרון שלכם, שנדמה לכם שעיקר גדולת והשגת הצדיקים הגבוהים הוא רק מצד הנשמה הגבוהה שיש להם, כי באמת לא כן הדבר, רק כל אחד ואחד יכול לזכות לבוא למדרגתי להיות כמוני ממש, כי העיקר תלוי רק ביגיעות ועבודות באמת, וכן שמעתי גם כן כדברים האלה מפיו הקדוש כמה פעמים, שהעיקר תלוי רק ביגיעות ועבודות, עד כאן לשון מוהרנ"ת ז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה כלל זה מסר רביז"ל בידינו, שהכל תלוי ביגיעות ועבודות, וכפי שאדם מכניס יגיעות ועבודות בעבודת השם יתברך, כן זוכה להשיג השגות אלקותו יתברך, ואין הדבר תלוי בשורש נשמות או בסגולות כלל, רק הכל תלוי ביגיעות ועבודות, ואפילו שיהיה לאדם נשמה נמוכה ופשוטה מאד, אם יכניס יגיעות ועבודות בעבודת השם יתברך, יזכה למעלה גבוהה מאד, וכמו שאמר רביז"ל בפירוש (שיחות הר"ן סי' קס"ו), שהעולם סוברים שמחמת שאני נכד הבעל שם טוב זכרוננו לברכה, מחמת זה זכיתי למדרגתי, לא כן הוא, רק הכל תלוי ביגיעות ועבודות, ופעם שאל מוהרנ"ת ז"ל את רביז"ל, מדוע כמה יראים התייגעו בעבודת ה' הרבה מאד, ואף על פי כן לא הגיעו למדרגת הצדיקים הגדולים, והשיב לו רביז"ל בפשיטות, "מסתמא לא התייגעו כל כך", ואמר בזה הלשון: "מן הסתם האבן זיית גיט גיהאריזועט", כי הכלל, שעיקר הוא היגיעה, והכל לפי רוב המעשה (שיחות הר"ן סי' ק"ט), ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, רק מתייגע ומטריח עצמו הרבה, בעבודת השם יתברך, כי אז בוודאי יזכה למדרגה גדולה.

והנה עיקר העבודות והיגיעות שלימד אותנו רביז"ל, הם עבודות ויגיעות של ריבוי הלימוד, וריבוי תפלות והתבודדות, ולהתייגע לקשר המוח והלב אל הדיבור בשעת התפילה, אבל יגיעות ועבודות של תעניתים וסיגופים שונים לא למדו בחדר של רביז"ל, כי רביז"ל לא רצה שנצום תעניתים שלא מוכאים בשולחן ערוך, וכן לא רצה שנסגף עצמינו במיעוט שינה, רק רצה שנאכל ונישון, אבל נשמור על הזמן, וכמו שפעם אמר לאחד, "עם און שלאף, נאר היט דער צייט" (תאכל ותישון, רק תשמור על הזמן), כי אחר שאדם אכל וישן כל צרכו, יש לו כח גדול ומוח צלול, לעסוק בתורה ובתפילה כראוי, ולהכניס בהם יגיעות ועבודות גדולות, כי הבעל דבר מתגבר מאד למנוע את האדם מלימוד התורה ומעבודת התפילה, וצריכין להתגבר כנגדו עם יגיעות גדולות מאד, לישב על מקום אחד ללמוד כמה פרקים משניות וכמה דפים גמרא וכו', כל אחד כפי השיעורים שלו, וכן להתבודד עמו יתברך

ולפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמור, וכן לקשר המוח אל הדיבור בשעת התפילה, ועל זה צריכין יגיעות גדולות מאד, ואלו הם היגיעות והעבודות שרצה רביז"ל שנכנים בעבודת השם יתברך, ועל ידיהם בוודאי יזכה כל אדם לבוא אל מדריגה עליונה.

גם צריכין יגיעה גדולה לשבר הישות והגיאות שלו, כי הבעל דבר מגביר מדת הישות והגיאות על האדם, וצריכין יגיעות ועבודות הרבה לינצל מזה, והעיקר תלוי בריבוי תפילה והתבודדות, כי כפי שמרבה בתפילה ובהתבודדות, כן זוכה לבוא לידי ביטול, ולסלק מעל עצמו את הישות והגיאות (ליקושי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ב), וכן צריכין יגיעה גדולה לשמור את עיניו, לא להסתכל במקום שאינו צריך, ופרט בימי הקיץ שהפריצות מתגברת מאד בחוץ רחמנא ליצלן, צריכים יגיעה עצומה לשמור על העינים, עד שצריכים לשבור את העינים ממש, לא להניח אותם לשוטט בחוץ, וזה יביא עליו שפע גדול, וכמו שמרומז בפסוק (תהלים קמ"ה) עיני כל אליך ישברו, ואתה נותן להם את אכלם בעתו, אם אדם מכון ראות עיניו להסתכל רק אל השם יתברך, ומשבר עיניו מלהסתכל ברע, שזהו עיני כל אליך "ישברו", מלשון "שבר" עם ש' ימיני, אזי, ואתה נותן להם את אכלם בעתו, שתשפיע עליו שפע גדול, וכל אלו הם היגיעות והעבודות שרצה רביז"ל שנכנים בעבודת השם יתברך, ומי שיקיימם בוודאי יזכה למדריגה גדולה וגבוהה מאד, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (במדבר ד') **זאת עבודת משפחות הגרשוני לעבוד ולמשא**, ויש לומר שמרומז בפסוק זה דברי רביז"ל הנ"ל, כי משפחות הגרשוני מרמזים על הצדיקים העוסקים בעבודת השם יתברך בכח גדול, וכמבואר בספר הקדוש "נועם אלימלך" (פרשת נשא על הפסוק "וישלומו מן המחנה וגו'") שגרשון מרמז על הצדיק אשר הוא כגר בארץ, ושפל בך וענוותן גדול, גבוה בעיניו נמאם, ועל כך נקרא גרשום, (שמות ב') כי אמר גר הייתי בארץ נכריה, עיין שם, והתורה מגלה לנו שצדיקים אלו הגיעו למדריגתם על ידי שהיו מוכנים "לעבוד ולמשא" היינו לעבודות וליגיעות, וזהו "זאת" עבודת משפחות הגרשוני, כי "זאת" מרמז על האמונה הקדושה, וכמבואר בתיקוני זוהר (תיקון כ"א) על הפסוק (ויקרא ט"ז) ב"זאת" יבא אהרן אל הקודש, וכן (תהלים כ"ז) ב"זאת" אני בוטח, וכן עוד הרבה, ועיקר עבודת הצדיקים הוא להגיע אל תכלית שלימות האמונה, שזהו "זאת" עבודת בני הגרשוני, אבל אי אפשר להגיע אל זה אלא על ידי יגיעת ועבודות, שזהו "לעבוד ולמשא", הכולל כל היגיעות והעבודות המוזכרים למעלה, ובפרט עבודת התפילה וההתבודדות, הנקרא "עבודה" שבלב (תענית ב'), וכן מצינו ש"משא" הוא ענין תפלה, מלשון (מלכים ב' י"ט) "ונשאת" תפלה,

ומלשון (דמיה ז) ואל "תשא" בעדם רנה ותפלה (כמבואר ברמב"ן הקדוש דברים א' פסוק י"ב), כי אלו צריכין יגיעות ועבודות עצומות, ובהם מסלקים הישות והגיאות מעל האדם שנקרא גם כן משא, וכמו שכתוב (דברים א) איכה "אשא" לבדי מרכחם ומשאכם וריככם (עין שם בפרש"י), וזוכין לאמונה זכה וברורה, והשם יתברך יזכינו להכניס יגיעות ומרחות בעבודת השם יתברך באמת, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

